

Věc News Verlags GmbH & CoKG proti Rakousku Čl. 10 Úmluvy
(svoboda projevu)

Dne 11. ledna 2000 vyhlásila předsedkyně senátu 1. sekce
Evropského soudu pro lidská práva

v Paláci lidských práv ve Štrasburku rozsudek ve věci News Verlags GmbH & CoKG proti
Rakousku.

Ke skutkovému stavu

Stěžovatelem je společnost s ručením omezeným, která vydává a vlastní časopis News.

V prosinci 1993 byla politikům a dalším veřejně činným osobám v Rakousku zaslána série dopisních bomb. Několik adresátů bylo vážně zraněno. Dne 10.12.1993 byl pro podezření z účasti na tzv. kampani dopisních bomb zatčen pravicový extremist B. Následně byl obviněn ze spáchání trestných činů podle zákona o zákazu nacionálního socialismu a z napomáhání při trestném činu bombového útoku.

V prosinci 1993 stěžovatelská společnost publikovala speciální číslo a později článek v jednom z pravidelných čísel časopisu News, které pojednávaly o kampani dopisních bomb, aktivitách extrémní pravice, a obzvláště o podezřelém B. Články byly doprovázeny několika jeho fotografiemi. Na titulní straně speciálního čísla byl například malý snímek B. s titulkem "Šílený svět pachatelů". Pod nadpisem "Teror za Führera" celostránkový snímek ukazoval B. se dvěma dalšími osobami. Podle komentáře byl tento snímek pořízen v soudní síni, kde se B. postavil na protest, když byl vyhlášen verdikt proti jeho "führerovi", neonacistickému vůdci G.K. Dále bylo uvedeno, že když byl G.K. odsouzen k desetiletému vězení, jeho druzi, včetně B., přísahali pomstu. Podle jiného komentáře z téže strany byli tito druzi, předtím pokládání za neškodné pomatence, nyní zatčeni jako bomboví teroristé. Titulní strana druhého čísla měla nadpis "Oběti a nacisté" a ukazovala velký snímek jedné z obětí a menší snímek B. a dalších dvou osob. Oběť byla citována slovy "Chci se setkat s pachateli". Na spodním okraji stránky byla uvedena slova "Nacistická scéna odhalena". V článku byl ukázán další snímek B. a jiného podezřelého, R. Podle komentáře byl pořízen při příležitosti soudního líčení s G.K. Komentář dále uváděl, že R. a B., kteří si oba přáli nahradit G.K., byli podezřelí z rozeslání bomb. Kromě toho byla otištěna svatební fotografie B. Komentář, který ji doprovázel, uváděl, že podle policejního šetření B. a R. pravděpodobně spolupracovali na organizaci bombové kampaně. V článku samotném byl B. popsán jako patologicky ambiciózní, patřící k nejbrutálnějším členům neonacistické scény a možný nástupce G.K.

Dne 21.1.1994 B. podal na základě § 78 autorského zákona (Urheberrechtsgesetz) na stěžovatelskou společnost žalobu, v níž požadoval, aby jí bylo zakázáno publikování jeho fotografií ve spojení se zprávami o jakémkoli trestním řízení proti němu. Rovněž požádal o vydání předběžného opatření (einstweilige Verfügung) ve stejném smyslu. Vídeňský obchodní soud (Handelsgericht) 9.3.1994 žádost o předběžné opatření zamítl s tím, že zveřejnění fotografie podezřelého bylo v zásadě oprávněné vzhledem k tomu, že případ se týkal závažných trestných činů založených na antidemokratické a podvrtné ideologii. Vídeňský odvolací soud (Oberlandesgericht) 22.9.1994 vyhověl odvolání B. a vydal předběžné opatření zakazující stěžovatelské společnosti publikovat fotografie B. ve spojení s trestním řízením, které proti němu bylo vedeno. V odůvodnění soud poznamenal, že i osoba podezřelá ze spáchání trestného činu má legitimní zájem na tom, aby nebyla veřejně pranýřována publikováním fotografie ve spojení s odsuzujícím textem, a uvedl, že napadená publikace představovala nejen hrubou urážku, ale i závažné porušení presumpce nevin. Soud citoval některé z titulků a komentářů a konstatoval, že stěžovatelská společnost nazvala B.

"pachatelem" bombových útoků, "nacistou", "teroristou za führera" a druhem neonacisty G.K., který byl odsouzen k desetiletému vězení. Tato hrubá porušení legitimních zájmů B. ospravedlňovala k zákazu publikování jeho fotografií ve spojení s probíhajícím trestním řízením. Navzdory tomuto odůvodnění rozsudek zakazoval publikování fotografií B. nejen ve spojení s textem, který byl předpojatý, ale - ještě restriktivněji - ve spojení se zprávami o trestním řízení nehladě na doprovodný text. V listopadu 1994 Nejvyšší soud (Oberster Gerichtshof) zamítl mimořádné stížnosti (au&ssharp;erordentlicher Revisionsrekurs).

Mezitím B. doplnil svou žalobu z 21.1.1994 o požadavek, aby se stěžovatelská společnost zdržela publikování jeho fotografií ve spojení s takovými výroky, jaké byly otištěny v člancích, přičemž připojil jejich seznam.

Dne 19.4.1995 vídeňský obchodní soud žalobě B. vyhověl a nařídil stěžovatelské společnosti, aby se zdržela publikování fotografie B. tam, kde by její otištění pravděpodobně poškodilo legitimní zájmy B., zejména ve spojení s výroky, v nichž byl B. označen za pachatele bombových útoků nebo za osobu spojenou s terorismem či bombovými útoky, nebo ve spojení s takovými výroky - podrobně vyjmenovanými - jaké byly uvedeny v inkriminovaných člancích. Soud dospěl k závěru, že otištění fotografií B. spolu s doprovodným textem představovalo nejen hrubou urážku, ale také závažné porušení presumpce nevin. Tato závažná poškození legitimních zájmů B. ospravedlňovala podle soudu zákaz publikování jeho fotografií v souvislosti s trestním řízením, ale pouze pokud byl označován za pachatele trestných činů nebo pokud byla jiným způsobem porušena pravidla objektivního zpravodajství. S ohledem na závažnost obvinění proti B. podle názoru soudu veřejný zájem na znalosti podoby B. převažoval nad jeho zájmem nepublikování jeho fotografie, pokud informace nepřekračovaly meze objektivní žurnalistiky. Vídeňský odvolací soud 30.8.1995 zamítl odvolání stěžovatelské společnosti, ale vyhověl odvolání B. a společnosti nařídil, aby se zdržela publikování fotografií B. ve spojení s informacemi o probíhajícím trestním řízení, přičemž odkázal na své odůvodnění z 22.9.1994. Nejvyšší soud 24.10.1995 zamítl mimořádnou stížnost společnosti.

V prosinci 1995 soud prvního stupně zprostil B. obžaloby z napomáhání trestnému činu útoku, ale shledal ho vinným z porušení zákona o zákazu nacionálního socialismu. O trestním řízení proti B. bylo ve sdělovacích prostředcích obšírně informováno. Na rozdíl od stěžovatelské společnosti ostatní tisk i nadále mohl publikovat fotografie B.

V prosinci 1995 Vídeňský odvolací soud v řízení, které inicioval B. na základě § 7 písm. b) zákona o sdělovacích prostředcích (Mediengesetz) dospěl k závěru, že stěžovatelská společnost porušila presumpci nevin, a nařídil jí, aby B. vyplatila náhradu škody ve výši 50 000 rakouských šilinků.

Řízení před Evropským soudem

Stěžovatelská společnost se 13.3.1996 obrátila na Evropskou komisi pro lidská práva (dále Komise). Tvrdila, že bylo porušeno její právo na svobodu projevu a že byla diskriminována. Dovolávala se přitom čl. 10 a 14 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Po vstupu v platnost Protokolu č. 11 k Úmluvě byla stížnost v souladu s jeho čl. 5 odst. 2 předána k projednání Evropskému soudu pro lidská práva (dále Soud). Předseda Soudu ji na základě čl. 52 odst. 1 Jednacího řádu Soudu přidělil 1. sekci Soudu, která stížnost 1.6.1999 prohlásila za přijatelnou k meritornímu rozhodnutí.

K čl. 10 Úmluvy :

Stěžovatelská společnost tvrdí, že nařízení vydaná odvolacím soudem ve Vídni a potvrzená Nejvyšším soudem, zakazující jí publikování fotografií B. ve spojení s informováním o trestním

řízení a bez ohledu na doprovodný text, porušila čl. 10 Úmluvy , který zní:

"1. Každý má právo na svobodu projevu. Toto právo zahrnuje svobodu zastávat názory a přijímat a rozšiřovat informace nebo myšlenky bez zasahování státních orgánů a bez ohledu na hranice. Tento článek nebrání státům, aby vyžadovaly udělování povolení rozhlasovým, televizním nebo filmovým společnostem.

2. Výkon těchto svobod, protože zahrnuje i povinnosti a odpovědnost, může podléhat takovým formalitám, podmínkám, omezením nebo sankcím, které stanoví zákon a které jsou nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, územní celistvosti nebo veřejné bezpečnosti, ochrany pořádku a předcházení zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky, ochrany pověsti nebo práv jiných, zabránění úniku důvěrných informací nebo zachování autority a nestrannosti soudní moci."

A. K otázce, zda došlo k zasahování do práva na svobodu projevu

Vláda popírá, že inkriminovaná nařízení byla zasahováním do práva stěžovatelské společnosti na svobodu projevu. Připouští, že publikování fotografie může být v některých případech chráněno čl. 10 Úmluvy , ale tvrdí, že tomu tak není, jestliže fotografie publikovaná v kontextu zpravodajství nemá žádnou informační hodnotu sama o sobě nebo ve spojení s informací, kterou doprovází. Podle názoru vlády publikování fotografie B. nepřidalo ke zpravodajství stěžovatelské společnosti žádnou informaci.

Stěžovatelská společnost tento názor zpochybňuje. Tvrdí, že volba formy a prostředků sdělení je na osobě, která informaci tlumočí. Také zdůrazňuje, že inkriminované zpravodajství bylo jednotou textu a fotografií a bylo chráněno ve svém celku, stejně jako v jeho součástech.

Soud připomíná, že není jeho úlohou ani úlohou vnitrostátních soudů, aby svými názory nahradily názory tisku, pokud jde o techniku zpravodajství, jakou mají novináři používat. Čl. 10 chrání nejen podstatu myšlenek a informací, ale také formu, již jsou sdělovány (viz Jersild proti Dánsku, 1994). Soud se domnívá, že zákaz publikování fotografií B. v souvislosti s trestním řízením, který omezil volbu stěžovatelské společnosti co do formy, v jaké mohla předkládat zpravodajství, představoval zasahování do jejího práva na svobodu projevu, které je porušením čl. 10 s výjimkou případů, kdy splňuje požadavky druhého odstavce tohoto článku.

B. K otázce, zda zasahování stanovil zákon

Stěžovatelská společnost připouští, že inkriminované zasahování se opíralo o § 78 autorského zákona. Vyjadřuje však pochybnosti, zda toto ustanovení stanoví podmínky, za nichž může být publikování fotografie osob zakázáno, dostatečně jasně.

Soud připomíná, že příslušný vnitrostátní zákon musí být formulován s dostatečnou přesností, aby dotčeným osobám umožnil - je-li to třeba, pak za pomoci přiměřené právní rady - předvídat, v míře adekvátní okolnostem, jaké důsledky může určité jednání přivodit (viz Worm proti Rakousku, 1997).

Autorský zákon v § 78 používá poněkud nepřesné výrazy, zejména "legitimní zájmy", a tak uděluje širokou rozhodovací pravomoc soudům. Soud však v minulosti uznal skutečnost, že zákony jsou formulovány způsobem, který není absolutně přesný (viz Markt Intern Verlag GmbH and Klaus Beermann proti Německu, 1989). Takové úvahy jsou obzvláště pádne ve věci publikování fotografií osob, kde jsou soudy povolány k tomu, aby zvážily práva dotčené osoby, jako je například právo na respektování soukromého života, proti právu vydavatelů na svobodu projevu. Navíc Soud

poznává, že pojem "legitimní zájmy" byl interpretován judikaturou rakouského Nejvyššího soudu. Podle Soudu tak nelze říci, že aplikace § 78 autorského zákona odvolacím soudem ve Vídni zašla za rámec toho, co se za daných okolností dalo rozumně předvídat. Soud se proto domnívá, že zasahování "stanovil zákon".

C. K otázce, zda zasahování sledovalo legitimní cíl

Účastníci řízení se shodují, že inkriminovaná nařízení sledovala "ochranu pověsti nebo práv jiných". Vláda zdůrazňuje, že sledovala především ochranu práva B. na spravedlivý proces založený na respektování presumpce nevinny a práva na respektování soukromého života. Dodává, že zasahování také sloužilo k zachování autority a nestrannosti soudní moci.

Soud poznává, že rozsudky vnitrostátních soudů ukazují, že nařízení byla určena k ochraně B. proti urážkám, pomluvám a porušování presumpce nevinny. Sledovala tak ochranu "pověsti a práv jiných" a také "autority a nezávislosti soudní moci", jelikož tento výraz byl interpretován tak, že zahrnuje ochranu práv účastníků řízení všeobecně (viz Sunday Times proti Spojenému království (č. 1), 1979). Cíle zasahování tak byly legitimní z hlediska odst. 2 čl. 10 .

D. K otázce, zda zasahování bylo "nezbytné v demokratické společnosti"

Stěžovatelská společnost zpochybňuje hlavně to, že nařízení byla "nezbytná" pro dosažení výše zmíněných cílů. Především tvrdí, že musí být vzato v úvahu celkové pozadí publikací. Bombové útoky byly namířeny proti politikům a jiným osobám pověřeným ochranou práv perzekvovaných a diskriminovaných skupin. Opíraly se o nacionálně-socialistickou ideologii a ohrožovaly demokratický řád republiky. Proto na zpravodajství mělo být v tomto kontextu nahlíženo jako na příspěvek k politické diskusi. Společnost dále zdůrazňuje, že B., který byl hlavním podezřelým v trestním řízení, jehož se zpravodajství týkalo, nebyl veřejnosti neznámou osobou. Jako pravicový extremistu přitahoval pozornost veřejnosti a tisku již před bombovými útoky. Dodává, že fotografie B. byla v průběhu trestního řízení publikována všemi ostatními sdělovacími prostředky a že byl skutečně usvědčen z trestných činů podle zákona o zákazu nacionálního socialismu. Stěžovatelská společnost dále uvádí, že fotografie B. publikované v jejím zpravodajství nenarušily osobní integritu B., jelikož samy o sobě nebyly ponižující nebo pomlouváčné. Souhlasí s tím, že stát je povolán zajistit, aby sdělovací prostředky neporušovaly presumpci nevinny, avšak domnívá se, že v projednávaném případě bylo nařízení nepřiměřené, jelikož absolutně zakazovalo publikovat fotografie B. bez ohledu na doprovodný text.

Vláda zdůrazňuje, že publikování fotografií B. porušilo jeho právo na respektování soukromého života a s ohledem na odsuzující text, který je doprovázel, i presumpci nevinny. V takovém případě § 78 autorského zákona podle vlády poskytuje dotčené osobě požadovanou ochranu jejich práv zakotvenou v čl. 6 a 8 Úmluvy . Jelikož je toto ustanovení aplikovatelné, když jsou porušeny "legitimní zájmy" dotčené osoby, je nutno porovnat její zájem na zákazu publikování se zájmem sdělovacích prostředků na sdělování informací. Vláda tvrdí, že nařízení byla přiměřená, protože rakouské soudy správně zvážily protichůdné zájmy. Vzhledem k doprovodnému textu v člancích, který označoval B. za pachatele bombových útoků, bylo publikování jeho fotografií obzvláště závažným porušením jeho práv. Vláda připojuje, že relativně široký rozsah nařízení byl nezbytný, jelikož vyjmenování doprovodných textů, které by měly být zakázány, by bylo neúčelné. Navíc nařízení neměla dopad na právo stěžovatelské společnosti publikovat komentáře k řízení proti B. Konečně, vláda popírá, že zpravodajství stěžovatelské společnosti přispělo k politické debatě a poukazuje na to, že její tvrzení, že B. byl pachatelem bombových útoků, bylo jednoduše nepravdivé.

Soud připomíná svou ustálenou judikaturu, podle níž přídavné jméno "nezbytné" ve smyslu

čl. 10 odst. 2 Úmluvy implikuje existenci "naléhavé společenské potřeby". Smluvní státy mají určitou pravomoc pro posouzení existence takové potřeb, avšak tato pravomoc podléhá evropské kontrole, jež se vztahuje jak na zákony, tak na rozhodnutí, která je aplikují, a to i když byla vynesena nezávislým soudním orgánem. Evropský soud má tedy pravomoc s konečnou platností rozhodnout, zda bylo "omezení" slučitelné se svobodou projevu, tak jak ji chrání čl. 10 .

Při výkonu své kontrolní pravomoci se Soud nemůže omezit pouze na napadená rozhodnutí; musí na ně pohlížet ve světle věci jako celku, včetně znění článků namířených proti stěžovateli a kontextu, v němž byly napsány. Soud musí rozhodnout, zda bylo inkriminované zasahování "přiměřené sledovanému legitimnímu cíli" a zda jsou důvody, na něž se odvolaly vnitrostátní orgány pro jeho ospravedlnění, "relevantní a dostatečné" (viz např. Sunday Times (č. 1) a dále: Observer a Guardian proti Spojenému království, 1991, Sürek proti Turecku (č. 1), 1999).

V projednávaném případě byly inkriminované články napsány v kontextu neobyčejné série dopisních bomb, které byly adresovány politikům a jiným veřejně činným osobám a vážně zranily několik obětí. Útoky tak byly zprávou značného veřejného zájmu. Články stěžovatelské společnosti pojednávaly o aktivitách extrémní pravice a obzvláště B., který byl zatčen jako hlavní podezřelý. Jako pravicový extremistu vstoupil na veřejnou scénu dávno před sérií dopisních bomb. Navíc je nutno mít na zřeteli, že trestné činy, z nichž byl podezírán, zejména činy proti zákonu o zákazu nacionálního socialismu a napomáhání trestnému činu útoku spáchaného prostřednictvím dopisních bomb, byly trestnými činy s politickým pozadím namířené proti základům demokratické společnosti. Je možno dodat, že fotografie B., snad s výjimkou svatební, neodhalovaly žádné podrobnosti z jeho soukromého života. Soud tak nemůže souhlasit s argumentem vlády, že publikování fotografií porušilo právo B. na respektování soukromí. Tyto okolnosti musí být vzaty v úvahu při posouzení, zda důvody, na něž se odvolaly rakouské soudy pro ospravedlnění nařízení, byly "relevantní" a "dostatečné" a zda nařízení byla "přiměřená sledovaným legitimním cílům".

Jiným velmi významným faktorem pro rozhodnutí Soudu je zásadní role, jakou plní tisk v demokratické společnosti. Ačkoli tisk nemůže překračovat určité hranice, zejména pokud jde o pověst a práva jiných nebo řádný chod spravedlnosti, jeho úlohou je, aby sděloval - při respektování svých povinností a zodpovědností - informace a myšlenky o všech otázkách obecného zájmu (viz Bladet Tromso a Stensaas proti Norsku, 1999)

Tato úloha zahrnuje i informování o soudních řízeních a jejich komentování, které, za předpokladu, že nepřesahují výše uvedené hranice, přispívají k veřejnosti řízení, a jsou tak zcela v souladu s požadavkem čl. 6 odst. 1 Úmluvy, aby soudní jednání bylo veřejné. Nejenže sdělovací prostředky mají za úkol sdělovat takové informace a myšlenky, ale veřejnost má právo je přijímat (viz Worm). Avšak meze přípustného komentování probíhajícího trestního řízení nemohou zahrnovat výroky, které by pravděpodobně poškodily, ať úmyslně či nikoli, šance dotčené osoby na spravedlivý soud nebo podkopaly důvěru veřejnosti v úlohu soudů v chodu spravedlnosti (viz Worm). Skutečnost, že B. měl podle čl. 6 odst. 2 Úmluvy právo být pokládán za nevinného až do prokázání viny, je tak rovněž relevantní pro nalezení rovnováhy protichůdných zájmů, které Soud musí provést (viz Bladet Tromso a Stensaas).

Vídeňský odvolací soud v odůvodnění rozhodnutí z 22.9.1994 a rozsudku z 30.8.1995 uvedl, že legitimní zájmy B. ve smyslu § 78 autorského zákona nebyly porušeny publikováním fotografií B. samotných, nýbrž ve spojení s komentáři, které byly urážlivé a v rozporu s presumpcí nevinu. Avšak nehledě na tyto poznámky a v protikladu k vídeňskému obchodnímu soudu, který přihlédl k tomuto spojení mezi textem a fotografiemi a zakázal stěžovatelské společnosti pouze publikování fotografií B. ve spojení s výroky, jimiž byl urážen a označován jako pachatel bombových útoků, vídeňský odvolací soud uložil stěžovatelské společnosti absolutní zákaz. Uvedl přitom, že není povinností B., aby specifikoval výroky, jichž by se stěžovatelská společnost měla zdržet, ale na

rozdíl od obchodního soudu pro svůj přístup neuvedl důvody.

Soud připouští, že mohou existovat dobré důvody pro zákaz publikování fotografií podezřelého sama o sobě, v závislosti na povaze trestného činu a konkrétních okolnostech případu. Taková argumentace byla sledována Nejvyšším soudem, který uvedl, že i publikování fotografie doprovázené správným faktickým komentářem by mohlo poškodit legitimní zájmy dotčené osoby. Avšak žádné odůvodnění nebylo v tomto ohledu uvedeno odvolacím soudem. Ten také ani neprovedl, na rozdíl od obchodního soudu, porovnání váhy zájmu B. na ochraně jeho fotografie a zájmu veřejnosti na jejím publikování, což požaduje § 78 autorského zákona. Je to o to překvapivější, že publikování fotografie podezřelého všeobecně není zakázáno § 7a rakouského zákona o sdělovacích prostředcích, pokud stěžovatel není nezletilý nebo pokud trestné činy svou povahou nejsou jen málo závažné, nýbrž závisí právě na porovnání váhy příslušných zájmů. Shrnuto, přestože důvody uvedené odvolacím soudem byly "relevantní", nebyly dostatečné.

Je pravda, jak poznamenala vláda, že nařízení neomezila právo stěžovatelské společnosti publikovat komentáře o řízení probíhajícím proti B. Avšak omezila volbu společnosti, pokud jde o prezentaci zpravodajství, ačkoli nebylo zpochybněno, že ostatní sdělovací prostředky měly volnost v dalším publikování fotografií B. po celou dobu řízení. Vzhledem k těmto okolnostem a k názoru vnitrostátních soudů, že to nebylo použití fotografií, ale pouze jejich spojení s textem, co porušilo práva B., se Soud domnívá, že absolutní zákaz publikování fotografií B. zašel dále než bylo nezbytné pro ochranu B. proti pomluvě nebo proti porušení presumpce neviny. Proto relace mezi nařízenými vydanými odvolacím soudem a sledovanými legitimními cíli nebyla přiměřená.

Z těchto úvah vyplývá, že zasahování do práva stěžovatelské společnosti na svobodu projevu nebylo "nezbytné v demokratické společnosti". Byl tak porušen čl. 10 Úmluvy .

Spravedlivé zadostiučinění

Stěžovatelská společnost na základě čl. 41 Úmluvy požádala o spravedlivé zadostiučinění za materiální a morální újmu. Pokud jde o materiální újmu, tvrdí, že byla poškozena poklesem odbytu časopisu a s ním spojenou ztrátou z reklamy. Pokud jde o morální újmu uvádí, že soudní rozhodnutí poškodila její pověst, a požádala o 50 000 euro. Dále požádala o proplacení nákladů řízení před vnitrostátními soudy ve výši 151 327 rakouských šilinků (ATS) a ve Štrasburku ve výši 124 778 ATS.

Soud k otázce materiální újmy konstatuje, že společnost žádost nepodložila. Pokud jde o případnou morální újmu, domnívá se, že za okolností projednávaného případu konstatování porušení Úmluvy samo o sobě představuje dostatečné zadostiučinění.

Výrok rozsudku

Soud rozhodl jednomyslně, že:

1. byl porušen čl. 10 Úmluvy ;
2. není nutné se stížností zabývat z hlediska čl. 14 Úmluvy ve spojení s čl. 10 ;
3. tento rozsudek představuje sám o sobě dostatečné spravedlivé zadostiučinění za jakoukoli morální újmu;
4. žalovaný stát musí do tří měsíců stěžovatelské společnosti vyplatit 276 105 ATS za náklady řízení; tato částka bude navýšena o prostý úrok ve výši 4% p.a. za období od vypršení uvedené lhůty do vyplacení;
5. žádost o spravedlivé zadostiučinění se v dalším zamítá.